

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

Novokněz Jakub Lasák

Září 2020

P. Mgr. Jakub Lasák slouží mši svatou a uděluje novokněžské požehnání v naší farnosti

SLŮVKO FARÁŘE

VOLAVKA

Nemám v autě navigaci... Dobře, dobře, vím, že není tak drahá, že se dá lehce nainstalovat. Také vím, že se dá jet podle navigace v „chytrém“ mobilu. Je pravda, že mnou vlastněný a používaný mobil není zas tak chytrý... Že je to ostuda, kdy mě strčí do kapsy každé druhé dítě, které s „chytrým“ mobilem zachází každý den a skoro každou hodinu? Možná ano, možná ne!

O dovolené jsem strávil nějaký čas se skupinkou dobrých známých v severním pohraničí našeho kraje. Jeden den měla přijet do skupiny ještě jedna osoba, a to konkrétně vlakem do blízkého města. Nabídl jsem pomoc, že pro ni na nádraží zajedu, ať ulehčím ostatním, kteří měli jiné úkoly. Bylo to přijato s povděkem...

Vyjel jsem s předstihem, aby i objížďka, která v ty dny mezi naší lokalitou a městem s nádražím byla, nezpůsobila časové komplikace. Jedu, jedu, objížďkové značky oranžové barvy s černou šipkou byly rozmístěny velmi solidně. Jsem v cíli první cesty a jsem tam včas. Osoba dorazila přesně, přivítáme se, naložíme zavazadlo a vyrážíme zpět.

Je o čem mluvit, protože jsme se neviděli nějakou dobu. V Jednom místě při zpáteční cestě si říkám, že tady možná vlevo, ale jel jsem vpravo. Za pár minut poznávám, že vpravo to určitě být nemělo! Otáčíme na vhodném místě a jedeme zpět. Pro jistotu se v nejbližší vesnici chci zeptat někoho, zda jedu dobře. Nikde nikdo. Ale za chvíli v jedné uličce vykládá z kufru auta asi rodič a dítě nákup. Zastavuji, stahuji okénko a ptám se: „Dobrý den. Prosim vás, dostanu se tady do XY?“ Odpověď: „No, dá se to projet.“

Jsem klidný a pokračujeme dál. Kvalitní asfalt se zanedlouho mění na tzv. penetrovaný a ten za další chvíli skončil. Pevná polní cesta, pak méně pevná polní cesta s kalužemi po dešti. Zanedlouho (čtenáři, já vím, že ty bys už dál nejel) už skoro necesta a na ní tak dvacet až třicet metrů před námi – volavka. Koukla po nás, pomyslela si svoje a odletěla o kus dál. Oni přece říkali, že se tudy dá projet. Neprojel jsem! Nemám traktor. Otočili jsme a vrátili se až k místu, kde jsem přehlédl objížďkovou ceduli.

Nemám navigaci a ani ji nechci!

Až znovu zabloudím, nebudu nadávat navigaci, silničářům nebo lidem, vykládajícím nákup z auta. Vynadám nebo vysměji se sobě, protože mám dávat pozor při řízení vozidla a sledovat dopravní značky!

Až v životě v nějaké konkrétní situaci zabloudím, měl bych zpytovat svědomí, kde jsem přehlédl nebo nerespektoval směr, který nastavil Stvořitel či jeho Syn. Nebudu nadávat a vymlouvat se na jiné, i když to tak často láká...

HOST V NAŠÍ FARNOSTI

**Novokněžské požehnání uděloval P. Mgr. Jakub Lasák
v Dolním Benešově a Zábřehu**

P. Jakub Lasák se narodil v roce 1994. Pochází z Ostravy-Zábřehu. Po ukončení Obchodní akademie a Střední odborné školy logistické v Opavě nastoupil v roce 2013 do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Jáhenské svěcení přijal 22. 6. 2019 a svou roční jáhenskou praxi vykonával ve farnosti Ostrava-Svinov.

Kněžské svěcení přijal 27. 6. 2020 v katedrále Božského Spasitele v Ostravě a od 14. 7. 2020 nastoupil do farnosti Kravaře jako kaplan.

Tohle se dovíme, když otevřeme webové stránky farnosti Kravaře.

My bychom však chtěli vědět ještě něco více o mladém sympatickém knězi, který nám v neděli 2. srpna 2020 po odsloužených mších svatých uděloval novokněžské požehnání.

Požádala jsem otce Jakuba, aby nás, čtenáře Nedělníčku, nechal trošku více nahlédnout do svého soukromí.

„Otče Jakube, nebyl jste u nás v kostele poprvé, už jste nás navštívil jako bohoslovec v květnu loňského roku, tehdy, když nám uděloval novokněžské požehání P. Václav Rylko. Měl jste před jáhenským svěcením. Teď už jste kněz. Víme, že jste měl nastoupit jako kaplan v Českém Těšíně, ale vítr vás zavál na Prajskou. Myslím, a doufám, že se nepletu, že je vám Prajská blízká. Máte tady své kořeny? Svěříte čtenářům našeho farního časopisu něco málo o své rodině.“

„Na začátku Vás, milí farníci, ze srdce zdravím. K té první otázce. Pamatujete si to naprosto přesně. V Dolním Benešově jsem před dvěma lety prožil neděli Dobrého Pastýře. Byl jsem tam ještě s jedním bohoslovcem, s Karlem Honkou z Opavy, kterého čeká jáhenské svěcení letos. Abych postupoval od začátku, tak je dobré říct, že na Prajské skutečně kořeny mám. Můj taťka pochází z Píště a dodnes tam žije půlka mé rodiny. Moje mamka na druhou stranu pochází z Ostravy-Hrušova. K tomu všemu mám ještě mladší sestru, která nyní studuje v Ostravě pedagogiku.

Nebyly jsme klasickou katolickou rodinou, do kostela jsme chodili spíše výjimečně, na Vánoce a Velikonoce. Zlom u mě nastal na střední škole, což podrobněji rozepíšu v další otázce. Dobře jste uvedla, že jsem po kněžském svěcení měl nastoupit do Českého Těšína, kde jsem byl dokonce už i ubytovaný, ale jak to tak bývá, člověk mívá a Pán Bůh mění. Za pár dní zavolal otec biskup, že potřebuje, abych se sbalil a nastoupil do Kravař. Celá ta situace, která nastala, byla pro mě dobrou školou pokory a poslušnosti, ihned na začátku mého působení. Ale tady na Pražské je krásně a jsem rád, že mě zde Bůh poslal“.

„Povězte čtenářům Nedělničku něco o vaší cestě k duchovnímu životu.“

„Určitě mě k tomuto rozhodnutí inspirovali kněží ve farnosti. V Ostravě-Zábřehu působí výborný kněz o. Vítek Řehulka, který je mým velikým kněžským vzorem. To povolání u mě přicházelo postupně, nebyl v tom žádný mystický zážitek, zkrátka a dobře, jsem přemýšlel nad tím, co v životě dál po střední škole a napadl mě seminář. Řekl jsem Pánu Bohu: tak jestli mě tam chceš, půjdu. A vida, lepší rozhodnutí jsem udělat nemohl. Jak říká Ježíš, je hodně povolání, ale málo vyvolání. Mnoho mých spolužáků ke kněžství nedošlo a není to špatně. Je důležité se v životě najít a seminář je jeden ze způsobů zjistit, jestli je to povolání pro mě, nebo není.“

„Jak přijali rodiče a rodina vaše rozhodnutí, že chcete jít studovat teologii a že z vás bude jednou kněz?“

„Byli velmi překvapeni. Zprvu nejspíš nebyli moc nadšení. Každé rodiče samozřejmě poznamená informace, že jejich syn nebude tím „normálním“ klukem, který založí rodinu a oni se budou radovat ze svých vnoučat. Plně jsem se to snažil pochopit, a jak čas plynul, tak mí rodiče měli z mého rozhodnutí čím dál tím větší radost. A myslím si, že na mojí primici potom byli velmi šťastní.“

„Otče Jakube, řekněte nám ještě, jak trávíte volný čas, když nějaký je. Jaké máte koníčky, záliby, prostě co rád děláte mimo vaši službu?“

„Jako malý jsem hodně sportoval. Hrál jsem deset let závodně fotbal, pořád jsem lítal někde venku, měl jsem krásně a spokojené dětství. Fotbal je právě jeden z koníčků, který mi tak nějak zůstal. Víím, že Váš pan farář je vášnivý fotbalista a organizuje různé zápasy proti starostům atd. a už se těším, až budu součástí jeho týmu. Dalším koníčkem je určitě četba. Rád si přečtu pěknou knížku, hodně jsem četl Shakespeara. Člověk si u dobré knížky hodně odpočine a načerpá.“

„A jaký máte vztah k hudbě?“

„Když jsem přišel do Kravař, tak si na mě po jedné mši svaté místní sboristi a sboristky počkaly a začaly mě přemlouvat, abych s nimi zpíval. Co mi zbývalo, musel jsem na to kývnout (samozřejmě rád). Myslím si, že nejsem kdovíjaký zpěvák, ale pokud budu moct, pomůžu jim. Jako malý jsem hrál na trubku, hrát na tento krásný žesťový nástroj mě hodně bavilo, ale postupem času jsem trénoval míň a míň a nyní už si na to netroufám. Když jedu někde autem, tak si vždycky rád pustím dobrý jazz, blues a folk.“

„A co vy a gastronomie, kterým jídlům dáváte přednost a co naopak vůbec nemusíte?“

„Spíše mám rád takovou tu českou klasiku, tou nikdy nepohrdnu. Co ale teda vůbec nemusím a přiznám se Vám k tomu, jsou hříbky a hned vysvětlím proč. Můj děda byl vášnivý houbař a já jsem s ním rád chodil na hříby do lesa. Co bylo ale utrpení, tak že byly hříby třeba celý týden a já se přiznám, vypěstoval jsem si na ně jakousi averzi. Takže všechno sním s radostí, ale hříby nevyhledávám, pokud mi je někdo dá na talíř, tak je samozřejmě sním, ale opravdu to není můj oblíbený pokrm. Vííte, jednou jsem viděl nějaký rozhovor se Zbygniewem Czendlikem, který řekl, že má celibát a toto je dost velký půst, a že si může jíst co chce, a kdy chce. Je to zajímavý názor a vzpomínám si, že jsem se u toho dost nasmál. Ale jak říká klasik, všeho s mírou. A to platí i o jídle.“

„Dokážete si sám něco uvařit?“

„Myslím si, že dokážu. Nejsou to převratná jídla, ale podle kuchařky už jsem párkrát něco dělal a nevypadalo to tak špatně. V semináři jsme měli povinný kurz vaření. Vzpomínám si, že jsme dělali steak s americkými brambory, což bylo naprosto vynikající a otec rektor nás tehdy pochválil. Takže hlady určitě neumřu.“

„Máte nějakého oblíbeného světce? A proč jste si ho zvolil?“

„Určitě. Myslím si, že každý z nás má nějakého oblíbeného světce, kterému zvlášť prokazuje osobní úctu. U mě je to sto procentně sv. Jan Pavel II. Je to světec naší doby, kterého si ještě pamatuju ze zpráv, když navštívil naši republiku. Je mi sympatický, protože byl velký moralista, morálku měl rád, vydával kázání o sexuální morálce, které pak vyšly pod názvem Teologie Těla a jelikož jsem psal diplomovou práci právě na toto téma, tak mi ještě víc přirostl k srdci. Vedle Jana Pavla II. mám ve velké úctě sv. Terezii z Kalkaty, alias Matku Terezu. U ní si velice vážím jejího milosrdenství a ochoty sloužit druhým a zvláště těm nejpotřebnějším.“

„Já vám, otče Jakube, moc děkuji za to, že jste si pro nás udělal čas, a že jste nám o sobě tolik toho prozradil. Přeji vám jménem svým a také jménem našich farníků a čtenářů Nedělničku pevné zdraví a Boží pomoc a požehnání ve vaší kněžské službě i osobním životě. Také se u nás modlíme za kněze, takže naše modlitba je a vždycky bude i za vás.

„I já chci moc poděkovat za rozhovor, za pozvání do Vaší farnosti a přeji Vám všechno dobré, abyste vnímali Boží přítomnost a měli radost z toho, že patříme všichni do jedné rodiny.“

Rozhovor připravila Marie Ohřálová

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Sbírka na CHRÁMY V IZRAELI

– odesílá se celá na opravy křesťanských chrámů v Izraeli – během celého září 2020 kasička v kostele

Sbírka na CÍRKEVNÍ ŠKOLY

– odesílá se celá pro potřebu církevních škol naší diecéze
– neděle 13. 9. 2020

Sbírka na OPRAVY – neděle 20. 9. 2020

Světcí k nám hovoří

Svatý Mauricius /Mořic/ a druhové Thébské legie

22. září připomínka

Postavení: mučedníci

Úmrtí: asi 302

Patron: vojáků, zbrojřů i řemeslníků, kteří pracují s barvami;
Piemontu, Savojska, Sardínie, Burgundy

Atributy: korouhev, rytíř, voják

ŽIVOTOPIS

Mořic velel legii složené z horlivých křesťanů. Svým vojákům byl příkladem jak v udatnosti, tak i ve víře a lásce ke Kristu. Protože byli křesťané, byla **LEGIE HODNÁ CTI**

Jedná se o část armády, která byla vytvořena z mužů pocházejících z Horního Egypta, převážně z Théb (dnes Karnak) a okolí. Výjimečná byla tím, že byla sestavena z křesťanů, kteří dokázali být věrni své víře a nikdo a nic je od Krista nemohl odloučit.

Hlavním velitelem byl Mauricius (Mořic) a dalšími veliteli Exsuperius a Kandidus. Svým vojákům byli příkladem statečností i křesťanskou zásadovostí. Počet armády ani mučedníků této legie není přesně znám. Zlatá legenda hovoří o 6666 mužích. Jejich postupná poprava spadá do doby pronásledování za císaře Diokleciána a Maximiana, kteří spolu vládli do roku 305. Dioklecián na východě se sídlem v Nikomédii a Maximian na západě měl sídlo v Miláně a pak v Ravenně. Tento Maximian se mezi léty 286 a 302 vypravil se svou armádou do jižní Gallie, kde potlačoval vzpuru Bagaudů. Mauriciova legie dostala příkaz k přesunu a měla se připojit k Maximianově armádě poblíž Ženevského jezera. Uváděné detaily jsou poněkud rozličné.

Maximian po překročení Alp tábořil na úpatí hory sv. Bernarda v údolí Rhónském u Oktodura (pozdější Martigny) a nechal zde konat slavnosti s oběťmi pohanským bohům, které měly armádě zajistit vítězství. Vojáci asi měli u pohanských oltářů i skládat přísahu, že budou bojovat proti Bagaudům a stíhat křesťany jako nepřátele státu a bohů. Thébská legie se o tom dozvěděla a pozměnila směr cesty. Pokračovala mimo císařský tábor přes úžlabinu Agaunskou k Ženevskému jezeru. Císařské rozkazy je však dostihly a Mauricius na ně odpověděl přibližně takto: *"Jsme odhodláni císaři sloužit věrně a statečně proti nepřítelům, ale nemůžeme obětovat modlám ani se podílet na pronásledování svých křesťanských bratrů a sester."*

Maximiana tento odpor rozhněval a rozkázal, aby kvůli neposlušnosti byl podle vojenských zákonů každý desátý muž Thébské legie zabit. Avšak ani poté, co jeho vojáci splnili rozkaz, vojáci Thébské legie svůj postoj nezměnili. Jejich velitelé, zejména Mauricius s Kandidem, je povzbuzovali k trpělivosti a vytrvalosti a připomínali, že jejich popravení bratři již zvítězili, dosáhli mučednické koruny a je třeba se nebát následování s křesťanskou statečností a věrností Bohu.

Císaři vzkázali, že se mu zavázali ke službě tělem a krví, ale srdcem i duší že náleží Bohu. A svědomitě ho budou poslouchat, pokud nepůjde o rozkazy příčící se vůli Boží.

Odpovědí císaře bylo opakované decimování legie. Nakonec svým vojskem Thébskou legii obklíčil a nařídil jejich zmasakrování. Tato legie byla již vzpomínána při mučednické smrti Felixe a Reguly 26. 6.

Ostatky mučedníků byly v Agauna vyzdviženy kolem roku 380 a nad místem nálezů nechal walliský biskup Teodor postavit svatyni, která se stala poutním místem. V roce 445 byl příběh Thébské legie zaznamenán sv. Eucheriem z Lyonu. Král Zikmund v září 515 rozhodl, aby zde u chrámu těchto mučedníků byl založen klášter. Ten byl v r. 574 vydrancován Lombardany a v 10. století Saracény. V roce 1128 ho převzali augustiniáni. Současná bazilika v Saint-Maurice-en-Valais je již osmou stavbou v místě hrobu mučedníků.

Roku 962, z iniciativy císaře Oty, došlo k papežskému potvrzení kultu mučedníků Thébská legie.

Král Vladislav I. v roce 1158 přinesl z Milána pro hlavní pražský chrám kost a meč sv. Mauricia a později svatovítský chrám obdržel ještě další části z ostatků jeho legie

TAK JSME VYJELI...

*Milí farníci,
jelikož naši břimovanci našli odvahu napsat pár vět ke společnému
pobytu mimo domovskou farnost, uvádíme zde všechny jejich příspěvky.*

PKF

Celou cestu zpět domů jsem přemýšlel nad tím, jak vyjádřit svůj pocit z pobytu v klášteře Osek. Nádherné prostředí klášteře, veškerý servis, který pro nás byl připravený a to jak o nás bylo postaráno nelze než vynachválit. Celá historie místa, která díky pobytu a ubytování přímo v klášteře, na nás dýchala každým okamžikem. Pěkným zážitkem byla i návštěva Mariánských Radčic s nádhernou farou a kostelem Panny Marie Bolestné. Nelze opomenout i bohaté pohoštění u kněze v Mariánských Radčicích a samozřejmě večery strávené u výborného piva Ossegg. Jak na klášteře, tak na klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie především, jde vidět kus poctivě odvedené práce. A komu na závěr poděkovat? Všem, kteří se na tak krásném a nevšedně prožitém víkendu podíleli. LH

Cesta z Dolního Benešova do Oseku se zdá být pro někoho příliš dlouhá, náročná nebo také únavná či stresující, ale mně osobně nejvíce dobrodružná. Musím se přiznat, že jsem byla prve na rozpacích, když jsem se dozvěděla, že naše cesty směřují do klášteře. Jelikož jsem tam nikdy nebyla, netušila jsem, co na nás čeká.

Byla jsem mile překvapena rozlehlým areálem, který obklopovaly nejen nádherné záhony různých květin a keřů, ale rovněž i z milých, hodných a dobrosrdečných lidí. V neposlední řadě mě velice nadchlo i vnitřní prostředí. Krásná, jemná gotika se střídala s nádherným a bohatým barokem. Ve zkratce – slast pro oči i duši. I z těch velkých či malých, ale zato cenných knih, šlo jen těžko odtrhnout zrak.

Úžasná parta lidí, nádherný kostel, krásná příroda, dobré jídlo a bohatá historie... Co více dodat? Snad jen to, že tato návštěva pro mě určitě nebyla poslední.

STN

V mém případě to byla už několikátá návštěva oseckého kláštera. Proto jsem si ke komentáři vybrala jiná místa, která mě v průběhu pobytu zaujala. Obrovský duchovní zážitek ve mě zanechala sobotní pouť do Mariánských Radčic. V průběhu výkladu nám bylo sděleno, že v době největšího rozkvětu se na těchto místech sdružovalo až 10 000 věřících, kteří putovali na toto posvátné místo s mariánským kultem. Celou atmosféru místa jsme si připodobnili, kdy jsme procházeli pod ambity a zpívali oslavné mariánské zpěvy. Byl to skvělý duchovní zážitek. V neděli jsme se vydali na mši svatou do sousedního Duchcova. Mši svatou sloužil pan farář Kuchař a kromě skupinky bířmovanců bylo přítomno asi pouze 8 místních občanů. Tato malá účast věřících v kostelích v severních Čechách je typická a souvisí s odsunem německého obyvatelstva po druhé světové válce. Dosídlené obyvatelstvo nemá k místu vztah a nesnaží se o obnovu tradic. To si pak člověk hned více váží našich prajzských hodnot.

KP

Kláster v Oseku je magické místo, které mě velice uchvátilo. Prožili jsme zde nádherný víkend, kdy jsme mohli trochu zpomalit.

Prožít tak chvíle sami se sebou, uvědomit si hodnoty života a hlavně jako budoucí dospělí křesťané upevnit svou víru v Pána Boha .

DK

Jak Pan farář málem hřích spáchal.

Při zpáteční cestě jsme se zastavovali na čerpací stanici doplnit pohonné hmoty a doplnit tekutiny. My s manželkou jsme hned zamířili k automatu na náš oblíbený nápoj, kávu. Cestou k automatu jsem vytáhl z regálu minerální vodu. Tato láhev mi však vadila při nasazování víčka na kelímek kávy a proto jsem láhev podal manželce. Ta láhev postavila na stolík a čekala, až vyřídím problematiku kávy. Mezi tím přišel p.farář a prohodil pár slov s manželkou a přitom si všiml stojící láhve, pak se jal taky

automatu na kávu. Mezitím už jsme vyšli před čerpací stanici, kde už čekali ostatní. Zanedlouho se k nám připojil p.farář a v ruce nesl láhev minerálky a volá na manželku, že si ji uvnitř zapoměla. Manželka si láhev převzala a s radostí mi říká, tady ti p.farář přinesl tu tvou minerálku. Háček byl však v tom, že tuto minerálku nikdo neplatil a to znamená, že došlo k neúmyslnému zcizení ☺. Samozřejmě jsem neváhal a tento „hřích“ jsem šel napravit a minerálku zaplatit. Co se týče návštěvy Oseka? Jedním slovem paráda, prohlídka kláštera nám odhalila život mnichů. Na vlastní oči vidět natahování hodin kostela s krásnými zvony, k tomu není co dodat.

M+LN

Prvně bych začala tím, že jsem si výlet neskutečně užila. Pán farář pro nás připravil úžasný program. Prošli jsme si celý klášter, jeli jsme na výlet k otci Filipovi a taky jsme měli prohlídku pivovaru. Na celém výletu se mi nejvíce líbilo to, že jsme se všichni poznali a sblížili.

KH

Na celém zájezdu si nejvíce vážím toho, že jsme se více sblížili a seznámili. Dokonce někteří i přes svou stydlivost se dokázali otevřít. Ze začátku jsme ve vyhráté dodávce neprohodili ani slovo, ale cestou zpátky už jsme se nebáli si povídat. Místní pan farář nás mile přivítal příjemnou „opékačkou“, při které nás otravovali farářovi pejsci. Nejvíce mě upoutala zchátralost některých duchovních staveb v Duchcově.

ZP

Biřmovací výlet

Naše skupina biřmovanců se minulý víkend zúčastnila 3-denního výletu do kláštera v Oseku, jehož součástí byla prohlídka místního pivovaru Ossegg a také nádherného cisterciáckého kláštera. Navštívili jsme také poutní místo v Mariánských Radčicích a poté místní faru, kde bylo nachystáno skvěle pohoštění. Náš výlet zakončila nedělní mše v kostele v Duchcově. Celý výlet jsme si užili a máme z něj spoustu zážitků a také jsme se vzájemně lépe poznali.

ŠO

O víkendu na přelomu července/srpna jsme s biřmovanci navštívili klášter cisterciáckého opatství v Oseku. Pobyt v tomto klášteře byl doplněn rozmanitým programem (např. ranní modlitba, zpěv mariánských litaní). Účastnili jsme se také prohlídky prostor kláštera s výkladem. Také jsme se zastavili v nedalekých Mariánských Račicích, kde jsme měli výstav největší svátosti. Čas, který jsme zde strávili, byl edukativní a lépe jsme se s účastníky zájezdu sblížili. Doufám, že si i ostatní odnesli z této zkušenosti to nejlepší a pomůže jim rozvíjet jejich víru.

TK

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Ztráty a nálezy

„Haló, jsou to Ztráty a nálezy?“ — zeptal se dětský hlásek.

„Ano, miláčku. Copak jsi ztratil?“

„Ztratil jsem maminku. Není náhodou u vás?“

„A řekl bys mi, jaká ta tvoje maminka je?“

„Je moc hezká a hodná! A má ráda kočky.“

„Tak to pro tebe mám dobrou zprávu! Zrovna včera jsme jednu maminku našli, to bude ta tvá. Odkudpak voláš?“

„Z dětského domova v Rybniční ulici.“

„Dobře, co nejdřív tam tvou maminku pošleme, tak čekej.“

A vtom se otevřely dveře a vešla do pokoje, nejhezčí a hodná maminka a v náručí jí mňoukala opravdová živá kočka.

— Maminko! — vykřikl radostně chlapeček a vrhl se k ní. Objal ji s takovou silou, že nemohla dýchat. — Maminko moje!!!

... Malý Jenda se probudil vlastním křikem. Takové sny se mu zdávaly každou noc. Strčil ruku pod polštář a vytáhl fotografii. Byla na ní tvář mladé ženy. Našel ten snímek při procházce už skoro před rokem. Byl si jist, že tohle je jeho maminka. V chabém světle zvenčí se Jenda díval na usměvavý obličej, až nakonec usnul...

Ráno ředitelka dětského domova podle svého zvyku obcházela pokoje, aby dětem popřála pěkné ráno a každé z nich pohladila. U Jendovy postýlky si všimla na zemi ležící fotografie. V noci mu vypadla z ruky. Zvedla ji:

„Odkud máš ten obrázek, Jeníčku?“

„Našel jsem ho venku“.

„A kdo to je?“

„To je moje maminka, usmál se chlapeček a dodal: – je strašně hodná a hezká a má ráda kočky.“

Ředitelka se zamyslela. Tvář na fotce hned poznala, byla to dívka, která předloni do domova docházela jako dobrovolná pomocnice se svými kolegy. Kolegové skončili, ale ona chodila pomáhat dál. A zároveň už dva roky vyvíjela velké úsilí, aby s manželem získali povolení k adopci dítěte. Nejspíš jí fotka vypadla při jedné z návštěv.

„Když je to tvoje maminka,“ řekla ředitelka malému Jeníkovi, „musíš si to dobře schovat.“

Vrátila se do své pracovny a chvíli čekala. Záhy uslyšela nesmělé klepání.

„Můžu dál?“ nakoukla do dveří tvář z fotografie...

„Jen pojdte dál, Alenko, posaďte se.“

Mladá žena vešla do kanceláře a položila na stůl před ředitelku štos plastických desek.

„Tak to mám všechno pohromadě. Povolili nám to!“

„To mám velikou radost, Alenko, blahopřeju!“ – usmála se na ni ředitelka. Opravdu vám to přeju! Víte, u vás nemám žádné pochyby...

„No, řeknu vám, že to byla anabáze. Ale jsem šťastná. A Petr taky.“ Petr byl Alenin přítel. Žili spolu už osm let, brát se nechtěli, ale protože to pro věc adopce bylo lepší, měli kvůli ní i svatbu. Asi by kvůli ní udělali všechno. Jednou Alena ředitelce řekla: „Víte, když člověk vidí, kolik tu je opuštěných dětí, když ví, že by aspoň jednomu mohl pomoci, dát mu domov, lásku... jsem úplně zoufalá, když pomyslím, že by nám adopci nepovolili...“

„Kdy se budete chtít jít na děti podívat?“ zeptala se ředitelka.

„Já se nebudu dívat, nebudu vybírat. My jsme se tak domluvili s Petrem. On čeká v autě...“

...chtěla něco namítat udivená ředitelka.

„Ne, opravdu,“ přerušila ji mladá žena. „Chceme, aby to bylo jako u opravdových rodičů. Najednou mají dítě. Nemůžou si vybírat. My taky nechceme.“

„No, dobře. Máme tu chlapečka, jmenuje se Jeníček, Jenda... bude mu pět let. Matka se ho zřekla ještě v porodnici. Jestli jste připraveni, přivedu ho.“

„Ano, přiveďte ho.“

Ředitelka odešla a po chvíli se vrátila. Za ruku vedla malého chlapečka.

„Jeníčku,“... začala ředitelka, „tohle je...“

„Maminko!“ vykřikl klouček a vrhnul se k Aleně. Objal ji tak pevně, že skoro nemohla vydechnout... „Maminko moje!“

Alena ho hladila po rozčuchaných vláskách. ... „Už jsem u tebe, už budu s tebou...“ šeptala.

Obrátila se k ředitelce a zeptala se:

„Kdy si můžu syna odvést?“

„Obvykle si děti na rodiče zvykají, jsou u nich přes víkend... a potom je to natrvalo...“ .

„Odvedu si ho hned,“ řekla pevně Alena.

„Myslím, že nemám nic proti tomu,“ souhlasila ředitelka.

Jenda zářil štěstím. Držel maminku za ruku a bál se ji pustit i na pouhou vteřinu. Seběhly se vychovatelky, přišly se rozloučit.

„Tak se měj hezky, Jendo, a přijď se na nás někdy podívat,“ řekla mu na rozloučenou ředitelka.

„Přijdu,“ slíbil chlapeček.

Za chvíli už viděla, jak se otevírají dvířka auta a z něj vystupuje mladý muž. Alena Jeníčkoví něco říkala a kluk se rozběhl a vlepil muži pusku na tvář. Hned se zas vrátil k mamince a chytil se jí za ruku. Nasedli a auto se rozjelo.

V autě se Jeníček maminky zeptal: „Maminko, a máš ráda kočky?“

„A jak! Doma na nás dvě čekají!“

Když auto zmizelo z dohledu, ředitelka se posadila za stůl a přitáhla si telefon.

„Haló... Nebeská kancelář?... mám tu hlášení! ... Alena Novosadová, manžel Petr...Kategorie zásluh: nejvyšší, štěstí darované dítěti. Prosim vás, zajistěte všechno, jak se patří pro tyhle případy... štěstí, lásku a pohodu v rodině, úspěch... finanční přísun... chlapec toho bude spoustu potřebovat.“

„Ano, ano.“

„ Už odesláno?“

„Výborně! Děkuji!“

Zeleným listím stromů na dvoře dětského domova prosvítalo slunce. Ze zahrady bylo slyšet dětské hlasy. Ředitelka zavěsila a šla k otevřenému oknu. Když měla chvíli, ráda tu takhle stála, dívala se na hrající si děti a rozložila do široka svá bělostná křídla...

P. S. Andělé mezi námi jsou a věří nám. Věřme také my jim.

PRO ZASMÁNÍ

Povídá kamarádka kamarádce:
 „Včera manžel našel v kuchyni švába, tak všechno vydrhl a vydezinfikoval!“
 „Tedy to jsou věci.“
 „To jo. Zítra ho dám do koupelny a pak do ložnice.“

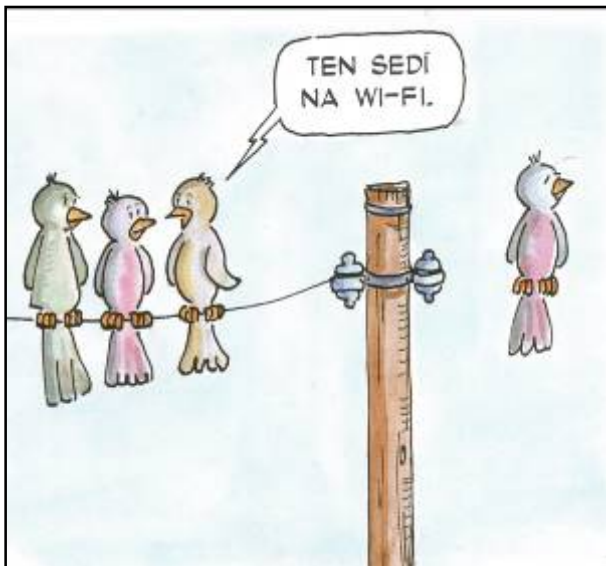
Pán v tramvaji si stěžuje sousedovi:
 „Ta dnešní mládež je ale nevychovaná.“
 „A proč, vždyť vás pustili sednout?“
 „No, to jo, ale manželka stojí.“

Ve škole nabádá učitelka malé školáky: „Děti, myjte si ruce, jinak můžete dostat nějakou infekci. Sice na ni neumřete, ale na infekčním oddělení není wifi.“

Baví se dva pasáči ovcí, jak velká mají stáda. První říká: „Já mám ve stádě sto dvacet ovcí.

A ty?“
 „Já nevím. Pokaždé, když se je snažím spočítat, tak usnu.“

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na září 2020

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	7.9.	18.00	Za Helenu Herudkovou, dva manžely, syna a rodiče	
Út	8.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	9.9.	18.00	Za Gertrudu Laňkovou, manžela a rodiče z obou stran	
Čt	10.9.	18.00	Za + Miroslava Nováka, rodiče a příbuzné s prosbou o dar zdr...	
Pá	11.9.	Záb 18.00	Poděkování P.Bohu za přijaté milosti, za 90 let života, dar zdra...	
So	12.9.	7.00	Za Josefa Faiku, manželku, syna a snachu	
Ne	13.9.	7.00	Za Jindřicha Onderku, manželku, rodiče a sourozence	
Ne	13.9.	Záb 8.30	Za Josefa Pačku, dva bratry, švagry, za rodiče z obou stran a ž.r.	
Ne	13.9.	10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	14.9.	ČK 17.00	POUŽ: Za živé a +farníky a za dobrodince kaple (průvod-mis.k.)	
Út	15.9.	6.30		
St	16.9.	18.00	Za + Františka a Edeltraudu Hoheiselovy, rodiče z obou stran...	
Čt	17.9.	18.00	Za + rodiče Terezii a Ervína Holečkovy a za živou rodinu	
Pá	18.9.	Záb 18.00	Za rodiče z obou stran, syna a manžela	
So	19.9.	7.00	Poděkování za 50 let společného života, prosba o b. požehnání...	
So	19.9.	10.30	Na poděkování P.Bohu za 50 let společ. života a požehnání ...	
Ne	20.9.	7.00	Za Ericha a Güntra Sekáčka (oba ned.90 let), za + manželku ...	
Ne	20.9.	Záb 8.30	Za Stanislava Sněhotu (70 let) a za živou rodinu	
Ne	20.9.	10.00	Na poděkování P.Bohu za 50 let společného života a dar zdraví...	
Po	21.9.	18.00	Za + manžele Olgu a Jana Mrkvovy, dceru Brigitu, rodiče ...	
Út	22.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	23.9.	18.00	Za + manžela (ned.70 let), za + děti a boží ochranu pro živou r...	
Čt	24.9.	18.00	Za + P. Jana Valeriána, za živé a + příbuzenstvo	
Pá	25.9.	Záb 18.00	Za Janu Šmukovou, dva manžely, zetě a živou rodinu	
So	26.9.	7.00		
Ne	27.9.	7.00	Za + Josefa a Marii Kokešovy a rodiče z obou stran	
Ne	27.9.	Záb 8.30	Za Viléma Jarolima, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	27.9.	10.00	Za + Petra Jiřika, rodiče a za živé rodiny	
Po	28.9.	18.00		
Út	29.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	30.9.	18.00	Poděkování P.Bohu za 70 let života, dar zdraví, ochranu P.M. ...	
Čt	1.10.	18.00	Za Martu Bittovou (ned.100 let), dva manžely a ochranu P.M. ...	
Pá	2.10.	6.30		
Pá	2.10.	Záb 18.00	Za dvoje rodiče a manžela	
So	3.10.	7.00	Za + rodiče Postulkovy a Balarinovy, za + přízeň a ochranu ...	
Ne	4.10.	7.00	Za Jana Michalíka, syna, dvoje rodiče a duše v očistci	
Ne	4.10.	Záb 8.30	Za Marii Poštulkovou, manžela a dvoje rodiče	
Ne	4.10.	10.00	Za živé a + myslivce (Hubertská mše)	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - ZÁŘÍ

PÁTEK 11. 9.2 020 od 19:00 na faře. Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby a Nový zákon.

PKF

Pout' do Hrabyně-mše svatá 16. 8. 2020 za naší farnost v neděli v 17 hod.

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

Cisterciácký klášter Osek

Biřmovanci v Oseku

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917